

Nika Hreljanoviča bo seme vojske. Že se zgrinjajo benečanske galeje, že tožijo Benečani, da so napadli Uskoki izdajsko Arbanase. Njihova smrt kliče maščevanje — maščevanje pride ...

Strašno izpremenjenega obraza stopi gorostasni Vinko k mrtvemu bratu. Levico na krvavem čelu, desnico na križu v mrtvi roki govori grozno prisego maščevanja. Za njim stopajo Juriša, Daničič, Vučič, stopajo mož za možem. Poljubujejo mrzla lica, pri-

Pater Ivo pokropi grob. Drug za drugim odidejo možje. Juriša poklekne k Zori na materin grob. Rahlo stopi Ivo k bratu. Bled je Juriša, kot takrat na Trsatu ...

Molče stisne redovnik bojevnikovo roko. Zora strmi v brata. Zaigrajo ji mišice po obrazu, razširi se zenica ... „Ah!“ vzklikne. „Juriša gre — in ti ga ne ustavljaš, Ivo. I ti bi šel ... Vsi ... Tudi jaz ... Mrzlo je v grobu, Juriša ... Siroto izročas — si-

DRUGO TRIGLAVSKO JEZERO (1610 m)

FOT. ANT. GREGOREC

segajo: Ne našla jim duša pokoja, če ne maščujejo smrti Nika Hreljanoviča. —

Zvene lopate ... V cerkvi, kot se spodobi plemiču, kristjanu, pred oltarjem sv. Jurja, naj počiva junak ... Nad njim se sklene kamnita plošča — na Nehajgradu zagrmje topovi. Pozdrav mrtvemu kastelanu. Mati se vrže na grob ... Sosede in sorodnice jo dvignejo in odpeljejo v Nehajgrad, v prazno stanovanje Nikovo ... Tam žaluje z narekovalkami štirinajst dni in noči, štirinajst dni in noči ne prižge ognja, se ne umije, ne naspí.

roto ... O, prazen mi bo Senj in svet brez tebe — kje si poišče sirota utehe? Je v morju, je na gorah? Nekdaj so pele vile, Juriša. Na Vratniku, vrh Velebita. Zdaj molče in junaki umirajo ...“

Brata se pogledata. Se vrača sestri razsodnost? Bolje zanjo? Bog ve! Maščevanje kliče — pošten Uskok se ne mudi. V cerkev se je vrnil Daničič. Naježen kot bog maščevanja kliče: „Haramija Marko poroča, da se je usidrala v mandrinski lukí na otoku Pagu benečanska galeja. Načeluje ji Venier ...“

(Konec.)

